

ЛОВДЖИЙСКИ РАЗКАЗИ

Кума лиса

Бѣше пазаренъ день. Предъ крѣчмата на Пѣю Генева не-търпеливо тропача и прухтѣха двата му охранени коня, впрегнати въ нова каруца. Нѣколко селяни се готвѣха да идатъ въ града на пазаръ. Между тѣхъ бѣше и дѣдо Нейко. До себе си той бѣ оставилъ нѣколко лисичи кожи, които носѣше за проданъ. Митко, другаритѣ му и още много деца се бѣха струпали около стария ловецъ. Едни отъ децата ровѣха кожата, други приглаждаха космитѣ имъ, а трети се радваха на дългитѣ и рунтави лисичи опашки.

— Защо, дѣдо Нейко, всички лисици иматъ единъ и сѣщи цвѣтъ? а не сѣ като кучетата: сиви, черни, бѣли и шарени? — запита Митко.

— Защо, ли? Защото този цвѣтъ прави лисицата мѣчно забележима отъ хора и отъ животни, когато се намира въ зелена или въ суха трева, между камъни, въ нивитѣ или въ гората. И това ѝ помага по-лесно да си хваща плячката и да се укрие отъ враговетѣ си. А другитѣ цвѣтове лесно се забелязватъ. Лисицата дебне жертвитѣ си и се присламчва близо до тѣхъ, като пълзи безшумно по коремъ и сѣ единъ скокъ като котка ги сграбчва. А ако лисицата бѣше бѣла, черна или шарена, животнитѣ още отдалече щѣха да я забележатъ, щѣха да избѣгатъ и кумичката щѣше да остане гладка.

— Ами ти какъ можа да убиешъ толкова лисици? Защо тѣ не се укриха отъ тебе и какъ ти можа да ги видишъ?

— Ехъ, какъ. То е животно: колкото и да е хитро и умно, колкото и предпазители срѣдства да му е далъ Богъ, пакъ не може да бѣде по-хитро и по-умно отъ човѣка, за да избѣга отъ неговото око, а най-главно да убѣгне отъ обонянието на кучетата. Но имало е случаи, когато Кума Лиса сѣ своята смѣлость и безстрашие, сѣ своето лукавство и съобразителность надхитрюва и човѣка. Миналата година, нали знаете, бѣше влѣзла една лисица въ курника на Хърлевъ Герги. Той нали живѣе на край село и, като беденъ човѣкъ, нѣма куче въ двора си. Бѣше му издушила Кума Лиса всичкитѣ кокошчици. И необезпокоявана отъ никого, яла до насита. Яла толкова много, че не могла да излѣзе презъ малката дупка, презъ която влѣзла, като била гладна. Случило се въ това време Герги излѣзълъ на двора и отишълъ къмъ курника. Забелязалъ той, че нѣщо шава тамъ. Надникналъ вжтре и що да види: кокошкитѣ издушени, а на срѣдъ курника лежи една умрѣла лисица.

— Ахъ, ами защо умрѣла? — извикаха нѣколко деца.

— Чакайте, не бързайте, — успокои ги дѣдо Нейко. — Развикалъ се Герги, станала изплашена жена му, притекли се и сѣседите. Гледатъ — лисицата мъртва. Отворили вратичката на курника, хванали я за опашката, измъкнали я на двора. Захвърлили я тамъ и започнали да се тюхкатъ за кокошкитѣ. А Кума Лиса скочила и бѣжъ презъ полето, право въ гората за срамъ на всички. Като се отдалечила доста и се видѣли въ безопасность, тя